

Христiанскій-тъ животъ възбуждали въ него удивленiе.

Кждѣ край-тъ на животъ-тъ си, Лутеръ скърбялъ много, като виждалъ че мнозина отъ высокы-тъ разреды на общество-то и отъ селяны-тъ не ся съобразявали съ повелѣнiя-та на евангелiе-то, да ся отвѣржтъ отъ грѣхове-тъ си. Той неуморимо проповѣдвалъ че е нужно да повѣрватъ вси-кы въ Христа; и, като плодъ отъ вѣрж-тж си, да живѣжтъ въ святость. Многобройни примѣри на изряденъ Христiанскы характеръ ся появили отъ проповѣдванiе-то на евангелiе-то по вси-кы-тъ части на Германiи; но, както въ врѣме-то на Христа (Иоан. 6; 66), додѣто мнозина отъ слушатели-тъ му повѣрвали за спасенiе, едно по-голѣмо число людiе, макаръ и да наричали себе си неговы ученицы, ся отrekli да слушатъ ученiя-та му. Въ послѣднiж-тж годинж отъ животъ-тъ си, Лутеръ останжлъ толкозь незадоволенъ отъ Виттембергчаны-тъ, по причинж на раскошь-тъ и суетны-тъ имъ забавленiя, щото той сторилъ намѣренiе да остави градъ-тъ имъ, и да ся оттегли да прѣкара послѣдни-тъ си дни другадѣ; но, по настояванiе-то на Електоръ-тъ и университе-тъ-тъ, той ся оставилъ отъ туй си намѣренiе.